

A TANÁR IS EMBER, DE NEM AZ A DOLGA:

ŠVEJK, A STEINMANN

Švejket többször tanítod mindenféle évjáratban, s amikor leérettségizik, már tudod, hogy az új osztályodban is ott lapul a névsorban.

Persze, az első nap felismered mosolyáról, őszinte érdeklődéséről, azt hinnéd bájos angyal, akinek semmi köze Katzhoz, a részeges tábori lelkészhez. Sőt, az első dolgozat után talán egy kicsit lökött benyomását kelti, hogy azután a második félévben rájössz: csak a hülyét játssza, mert így kényelmes.

De ekkor már azt is tudod, hogy sokkal okosabb annál is, mint amit az álidiotizmus mögött látsz. Már nem dőlsz be, s ezzel nagy hibát követsz el. Amikor arra célzol, hogy az ő értelmétől többet várnál, szánakozó mosolyba kezd, ami azt jelenti, hogy ő is a tiédől, de nem akar kiábrándítani, csak enyhe iróniával jelzi szemében: *„Úgyis tudod, hogy leérettségizem, hát miért akarsz te énbőlőlem komoly embert faragni, te szerencsétlen, hiszen úgyszincs esélyed.”*

De ezt csak kiolvasod a szeméből, mert azért egészen ostoba már nem vagy, belenyugszol. Švejk soha nem szemtelen, annyira udvarias, hogy még egy jézusi kéz is ökölbe szorulna...

- Mennyi 674-szer 258?
- 75 – vágja rá Švejk rendíthetetlen nyugalommal és mosollyal.

Az ördög benned halkán súgja: *„Hetet belé, mint Szarajevóban!”*

Diákra nem lövünk – higgaszt a belső hang. Igaza van – érvel a tapasztalat.

És szépen kivárod, amíg a kamasz cinizmust felváltja szemében a megértő és szelíd irgalom. Elballag, leérettségizik, és még kezet fogtok, mint két felnőtt. Te soha nem leszel igazán az. Esélyed sincs rá, ha tanár maradsz.

